

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyně JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Mgr. L. A.**, narozená X
bytem X
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Hulánem
sídlem Opletalova 1535/4, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ředitel Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy**
sídlem Kongresová 2, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 5. 11. 2018, číslo 199/2018,

takto:

- I. Rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ve věcech kázeňských ze dne 5. 11. 2018, číslo 199/2018, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně, Mgr. Petra Hulána, advokáta.

Odůvodnění:

- I. **Předmět řízení a vymezení sporu**

1. Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) ve věcech kázeňských ze dne 5. 11. 2018, č. 199/2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí náměstka ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy pro službu kriminální policie a vyšetřování (dále jen „služební funkcionář“) ve věcech služebního poměru ze dne 23. 8. 2018 č. 134/2018 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „zákon o služebním poměru“), za což jí byl na základě § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložen kázeňský trest – snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců.
2. Kázeňského přestupku se měla žalobkyně dopustit tím, že:

- 1) Jako zpracovatelka trestní věci vedené na 2. Oddělení Odboru hospodářské kriminality Krajského ředitelství policie (dále jen „OHK KŘP“) pod č. j. KRPA-260772/TČ-2017-000092-ABU a týkající se podezření ze spáchání daňové trestné činnosti policistou pplk. JUDr. M. Š., neprovedla pokyny k postoupení uvedeného spisového materiálu Generální inspekci bezpečnostních sborů, kdy tyto pokyny jí byly dávány nadřízenými pracovníky OHK KŘP v období od 24. 10. do 26. 10. 2017 prostřednictvím elektronického informačního systému ETR; konkrétně se jednalo o pokyn zástupce vedoucího OHK KŘP plk. Ing. Mgr. M. K. ze dne 24. 10. 2017, pokyn vedoucí 2. oddělení OHK KŘP mjr. Mgr. Bc. D. P. ze dne 26. 10. 2017 a pokyny vedoucího OHK KŘP plk. JUDr. J. T. ze dne 25. 10. A 26. 10. 2017, přičemž s těmito pokyny se prokazatelně seznámila. V uvedené trestní věci tedy nejméně od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 tr. řádu dne 13. 10. 2017 konala jako věcně nepřislušný policejní orgán, neboť řádně neověřila příslušnost podezřelé osoby k Policii České republiky a minimálně od 24. 10. 2017 na tuto skutečnost byla svými nadřízenými opakovaně upozorňována s konkrétními pokyny k postoupení věcí. Spisový materiál nakonec dne 22. 11. 2017 postoupil k prověřování podle věcné příslušnosti Generální inspekci bezpečnostních sborů dozorový státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze.

[dále v rozsudku též jen „skutek 1“]

Shora popsáním jednáním žalobkyně měla porušit základní povinnosti příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, spočívající v dodržování služební kázně. Ta podle § 46 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro policistu vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. V daném případě neakceptovala ustanovení § 12 odst. 2 písm. b) a § 158 odst. 12 trestního řádu, ze kterých vyplývá, že *„je-li při prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, zjištěno, že příslušnou k řízení je Generální inspekce bezpečnostních sborů, policejní orgán jí o předmětu šetření neprodleně vyrozumí a věc jí předá“*. Rovněž nerespektovala pokyny, které jí nadřízení vedoucí pracovníci opakovaně ukládali v souladu s článkem 2 odst. 1, 2 a 5 Pokynu policejního prezidenta č. 103/2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie ČR v trestním řízení.

- 2) Jako zpracovatelka trestní věci vedené na 2. oddělení OHK KŘP pod č. j. KRPA-493442/TČ-2016-000092-ABU (trestní oznámení Finančního úřadu pro hl. m., územní pracoviště pro Prahu 10 podané dne 6. 12. 2016) nejméně od září 2017 do 4. 1. 2018 řádně neplnila povinnosti plynoucí jí z ustanovení trestního řádu a interních aktů řízení Policie ČR při prověřování shora uvedené trestní věci. Nedostatky v její činnosti byly takového rozsahu, že dozorový státní zástupce MSZ v Praze rozhodl usnesením ze dne 4. 1. 2018 pod sp. zn. 1 KZN 486/2016-33 podle § 174 odst. 2 písm. f) tr. řádu o odnětí uvedené trestní věci zpracovatelce spisu a přikázal, aby úkony ve věci prováděla jiná osoba služebně činná v policejním orgánu. Státní zástupce takto rozhodl na základě zjištění nedostatků a pochybení žalobkyně v průběhu prověřování, přičemž konkrétní důvody odnětí trestního spisu byly zejména:
- opakované a závažné nedostatky a pochybení při zpracování podnětů k vyžádání právní pomoci v SRN předložených státnímu zástupci dne 13. 9., 5. 10., 8. 11. a 30. 11. 2017, kdy vrchní komisaře byly státním zástupcem dávány opakovaně podrobné pokyny ke zjednání nápravy, avšak na tyto pokyny nebylo fakticky vůbec reagováno a k nápravě nedošlo, což je dokumentováno příписы státního zástupce ze dne 14. 11., 4. 12. a 28. 12. 2017; tyto základní nedostatky a věcná pochybení znemožňovaly vypracování právní pomoci (např. chybějící základní údaje společností, jejichž zástupci měli být v rámci právní pomoci vyslechnuti, nedostačující rozsah dotazů a požadavků položených německé straně, faktické chyby u názvů společností vzniklé patrně chybným kopírováním textu, nedostatečný rozsah otázek pro vyslýchané osoby, chybějící požadavek na výslech osoby S. S. aj.),
 - nedůvodné opožděné předložení trestního spisu státnímu zástupci s návrhem na prodloužení procesní lhůty ke skončení prověřování podle § 159/3 tr. řádu, která končila dne 22. 12. 2017, přičemž kpt. žalobkyně spis předložila až po zákonné lhůtě dne 2. 1. 2018,
 - nesystematický postup při prověřování, nekvalitní a nahodilé provádění úkonů, kdy výstupy z provedených úkonů nebyly dále vyhodnocovány a zpracovávány (viz záznam státního zástupce o prověrce stavu řízení ze dne 4. 1. 2018).
[dále v rozsudku též jen „skutek 2“]
- 3) Jako zpracovatelka trestní věci vedené na 2. oddělení OHK KŘP od 22. 7. 2015 pod č. j. KRPA-299407/TČ-2015-000092, nazvané „Černý a spol. - zkrácení daně“, nejméně od listopadu 2017 do 12. 2. 2018 řádně neplnila povinnosti plynoucí jí z ustanovení trestního řádu a interních aktů řízení Policie ČR při prověřování uvedené trestní věci. Nedostatky v její činnosti byly takového rozsahu, že dozorový státní zástupce MSZ v Praze rozhodl usnesením ze dne 12. 2. 2018 pod sp. zn. 1 KZN 330/2015-297 podle § 174 odst. 2 písm. f) tr. řádu o odnětí uvedené trestní věci zpracovatelce spisu a přikázal, aby úkony ve věci prováděla jiná osoba služebně činná v policejním orgánu. Státní zástupce takto rozhodl na základě zjištění opakovaných závažných nedostatků a pochybení v průběhu prověřování, přičemž konkrétní důvody odnětí trestního spisu byly zejména:
- nerespektování jím vydaných pokynů ke zpracování vyhodnocení shromážděného spisového materiálu (pokyny státního zástupce udělené v záznamu o prověrce stavu tr. řízení ze dne 1. 11. 2017),

- nedbalé zpracování předloženého vyhodnocení spisového materiálu, jehož obsah byl nesourodý a text obsahoval též faktické nesprávnosti a nedostatky svědčící o nedbalém přístupu, po stránce věcné byly rovněž zjištěny výrazné závady v popisu skutku, právním hodnocení, závěry v tomto vyhodnocení byly nejasné a ve své podstatě nepřezkoumatelné, jejich obsah vůbec nerespektoval pokyny,
- nedůvodné opožděné předložení trestního spisu státnímu zástupci s návrhem na prodloužení procesní lhůty ke skončení prověřování podle § 159/3 tr. řádu, která byla stanovena do 30. 1. 2018, přičemž žádost kpt. Mgr. A. o prodloužení lhůty je datována 31. 1. 2018,
- dozorovému státnímu zástupci nebyl v zákonné lhůtě zaslán nový záznam o zahájení úkonů podle § 158/3 tr. řádu ze dne 29. 1. 2018 a jeho předložení muselo být u kpt. Mgr. A. opakovaně urgováno.
- [dále v rozsudku též jen „skutek 3“]

4) Shora popsáním jednáním pod body 2) a 3) žalobkyně měla porušit základní povinnosti příslušníka podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru, spočívající v dodržování služební kázně. Ta podle § 46 zákona o služebním poměru spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností, které pro policistu vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. V daném případě tedy řádně neplnila služební povinnosti, které jí vyplývají zejména z ustanovení § 157 odst. 1, 2 tr. řádu, § 158 odst. 3 tr. řádu (u skutku č. 3), § 159 odst. 3 tr. řádu a dále z ustanovení článku 2 odst. 1, 2, 5 a čl. 24 odst. 3 Pokynů policejního prezidenta č. 103/2013, o plnění některých úkolů policejních orgánů Policie ČR v trestním řízení.

3. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, v němž uplatnila řadu námitek, týkajících se vad výroku i odůvodnění rozhodnutí, nesouladu právních závěrů se skutkovými zjištěními a nevypořádání její obhajoby. V rámci jí vytýkaného skutku 1 žalobkyně s odkazem na právní úpravu úkonů trestního řízení a na zprávu Policejního prezidia ze dne 27. 2. 2017 obhajovala svůj postup při posuzování věcné (ne)příslušnosti GIBS oproti nepodloženým služebním pokynům nadřízených, ohledně skutku 2 vytýkala nedostatečné zvážení podstaty jejího jednání v návaznosti na povahu pokynů dozorového státního zástupce, vedoucích jen ke zkvalitnění postupu žalobkyně při dožádání právní pomoci do ciziny a v rámci skutku 3 poukazovala na nedostatečné organizační zajištění úkonů na OHK, na tlak na odkládání spisů namísto plnění úkolů dle trestního zákona, na nezákonný čárkový systém nezohledňující jednotlivé údaje o zpracovávání věcí, na nezastupitelnost, netýmovou práci a přidělování daňových věcí žalobkyni. Poukázala na svůj nadstandardní výkon v daňové problematice v r. 2017, ač nebyla zařazena na daňovém oddělení. Namítala porušení zásady kontradiktornosti kázeňského řízení, procesních předpisů spočívajících v neumožnění žalobkyni klást svědkům otázky, navrhla provést výslechy jí navrhovaných osob a žádala zastoupení Konfederace odborových organizací bezpečnostních sborů v poradní komisi žalovaného.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Po doplnění řízení ve stádiu odvolacího řízení, v rámci něhož proběhlo dne 27. 9. 2018 jednání senátu se žalobkyní, při kterém bylo umožněno žalobkyni, aby se seznámila se shromážděným spisovým materiálem a vyjádřila se k věci, což učinila prostřednictvím svého právního zástupce, žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž shrnul závěry

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

senátu poradní komise (dále jen „Senát“), které učinil součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí.

5. Uvedl, že Senát především shledal, že výrok rozhodnutí je srozumitelný včetně popisu jednání tak, aby nebylo zaměnitelné s jiným a, obdobně je přezkoumatelné i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, kdy skutky kladené žalobkyni za vinu byly dostatečně objasněny, prokázány a zdokumentovány tak, že o nich není pochyb. Kontradiktornost řízení nebyla porušena, neboť žalobkyně mohla po celou dobu řízení uplatňovat svá práva nahližením do spisu, podanými návrhy, námitkami či stížnostmi, což také činila. Jednání kladené jí za vinu žalovaný považuje za škodlivé, neboť žalobkyně neplnila pokyny svých nadřízených a svého dozorového právního zástupce, zpracované výstupy z její strany byly ledabylé, svědčící o neplnění základních povinností, což vedlo k odnětí spisů žalobkyni. Důvodnými nebyly shledány návrhy žalobkyně, aby k zodpovědnosti byli vedeni nadřízení služební funkcionáři z důvodu nepodložených služebních pokynů a aby bylo shledáno, že postup Městského státního zastupitelství nebyl v souladu se zákonem. Uvedené návrhy vzal žalovaný za obhajobu žalobkyně hraničící s obstrukčním jednáním. Bylo prokázáno, že v rámci skutku 1) byly žalobkyni udělovány pokyny v souladu s právem, na základě objasněných a doložených skutečností. Senát odmítl výhrady žalobkyně proti ustavení poradní komise Senátu s tím, že komise byla ustavena podle příslušného rozkazu krajského ředitele policie. Dále neakceptoval stížnost žalobkyně na činnost poradní komise, která dle žalobkyně neučinila přezkum prvostupňového rozhodnutí, když „Doporučení poradní komise“ je jen soubor listin vzniklých kopií dokumentů založených ve spise a toto doporučení se námitkami žalobkyně nezabývalo. Senát nepřistoupil na námitky žalobkyně ohledně rozporu skutkových zjištění služebního funkcionáře s usnesením dozorového státního zástupce, který původně vedenou trestní věc proti žalobkyni (v rámci skutku 1) následně postoupil do kázeňského řízení s tím, že jde o rozpory na pracovišti a vyřizování účtů v pracovních vztazích. Senát poukázal na záznam o kontrole zaměřené na podmínky na pracovišti a ověření zatíženosti zpracovatelů trestních spisů, na kvalitu trestního řízení a úroveň řídicí kontrolní činnosti a uvedl, že usnesení dozorového státního zástupce se týkalo konkrétní trestní věci, ve které prováděl prověřování orgán GIBS a závěry tohoto usnesení nevyznívají tak, jak je žalobkyně pochopila. K poukazu žalobkyně na její práci a dosavadní bezúhonnost a vyplacení mimořádné odměny, Senát uvedl, že odměna za splnění služebního úkolu není překážkou pro uznání její viny ze spáchání kázeňského přestupku v konkrétní věci a uvedl, že přihlédl k závažnosti přestupku a ke všem okolnostem, za nichž byly skutky spáchány. Konstatoval, že se s návrhy žalobkyně a jejími námitkami stížnostmi vypořádal, uvedl, že jeho právní úvahy se ztotožňují se závěry služebního funkcionáře v prvostupňovém rozhodnutí a doporučil žalovanému, aby odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.
6. Žalovaný správní orgán při přezkumu nezjistil porušení zákonnosti ani vady řízení, reagoval ještě na podání žalobkyně po seznámení se se spisem před vydáním rozhodnutí a obdobně jako Senát reagoval zamítavě na výhrady žalobkyně ohledně práce Senátu a nevyrovnání se s námitkami obhajoby. K námitkám mimořádného dopadu kázeňského řízení do profesního i osobního života žalobkyně žalovaný uvedl, že jde o její subjektivní názor, neboť žalobkyně zůstává nadále zařazena na stejném služebním místě, se stejnou pracovní náplní.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

8. Žalobkyně v podané žalobě vznesla řadu žalobních námitek. Pro lepší přehlednost důvodů, které obstály a vedly ke zrušení napadeného rozhodnutí a těch, které soud nepovažoval za důvodné či významné, soud zachoval členění žalobních námitek podle žaloby.
9. A) Podstatné vady řízení a vady rozhodnutí:
10. Žalobkyně v *prvním žalobním bodě* namítla, že kázeňské řízení je zatíženo neodůvodněnými průtahy, neboť podle § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení. Uvedené lhůty však nebyly služebním funkcionářem ani žalovaným dodrženy.
11. Ve *druhém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že kázeňské řízení bylo zahájeno dne 8. 3. 2018, kdy jí bylo ústně služebním funkcionářem předáno rozhodnutí o zahájení řízení podle § 178 odst. 1 zákona o služebním poměru, nikoli 9. 3. 2018, jak tvrdí žalovaný. Při ústním jednání byl navíc na žalobkyni činen nátlak, neboť účastníci se vedoucí psycholožkou jí byly naznačovány pochybnosti o jejím duševním zdraví.
12. Ve *třetím žalobním bodě* žalobkyně namítla, že nebylo vyhověno její žádosti, aby se v poradním orgánu rozhodovacích komisí zúčastnila příslušná odborová organizace, kdy žalobkyně žádala o zastoupení Konfederace odborových organizací bezpečnostních sborů (dále též jen „KOOBS“). Tímto postupem byl porušen § 198 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru.
13. Ve *čtvrtém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že nebyl proveden jediný důkaz výsledku svědka, který navrhovala, listiny, které předložila, byly založeny do spisu jen formálně, nikdo se jimi nezabýval, její návrhy byly při ústním jednání bez dalšího zamítnuty, byly opomenuty důkazy, jejichž provedení během řízení navrhovala a nebyl dodržen objektivní přístup správního orgánu dle § 7 odst. 1 správního řádu. V případě řízení o uložení povinnosti, které bylo zahájeno z moci úřední a projevuje se v něm zásada vyšetřovací, přitom musí správní orgán vystupovat nestranně a zjišťovat skutečnosti, které jsou ve prospěch i neprospěch toho, komu má být tato povinnost uložena. Žalovaný se pak písemnými návrhy na doplnění dokazování nezabýval a neprovedení navržených svědeckých výpovědí neodůvodnil, čímž opominul důkazy ve smyslu judikatury Ústavního soudu a zatížil napadené rozhodnutí vadami, které jej činí nepřezkoumatelným. Žalobkyně tak neměla možnost sama nebo prostřednictvím svého zmocněnce klást otázky svědkům a konfrontovat je se svými vyjádřeními.
14. Žalobkyně v *pátém žalobním bodě* namítla, že nebyla vyslechnuta osoba, která dala podnět k řízení, čímž byl porušen § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru.
15. V *šestém žalobním bodě* žalobkyně namítla porušení kontradiktornosti správního řízení, k čemuž mělo dojít zamítnutím důkazních návrhů žalobkyně, zejména zamítnutím doplnění dokazování o výpovědi svědků P., K. a T. Současně tím byla porušena rovnost

zbraní správního řízení, k čemuž žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 Afs 10/2013 - 47, náleží Ústavního soudu ze dne 31. 10. 2001, sp. zn. Pl. ÚS 15/01, či jeho náleží ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13. Žalobkyně dále namítla, že při hodnocení důkazů došlo ze strany správního orgánu k tzv. „selekcí důkazů“, k čemuž dokázala na náleží Ústavního soudu ze dne 10. 7. 2014, sp. zn. III. ÚS 888/14. Žalobkyně proto navrhla, aby soud provedl výslech 12 svědků, kteří nebyli vyslechnuti ve správním řízení a které jmenovitě označila v podané žalobě.

16. B) Nejasnost a neúplnost skutkových zjištění:

17. V *sedmém žalobním bodě* žalobkyně namítla ohledně skutku 1), že pracovala s úředně ověřenou oficiální informací potvrzenou sdělením Policejního prezidia ČR ze dne 27. 2. 2017, že JUDr. M. Š. není zařazen v žádném útvaru Policie ČR, ani v žádném druhu záloh, rovněž si řádným úředním postupem a v souladu se zákonem o služebním poměru ověřila, že není ani zaměstnancem Policejní akademie ČR, školy ani jiného školského zařízení, nic tedy nenásvědčovalo příslušnosti GIBS ve věci. Žalobkyně poukázala na laxní, nestandardní a nepřiliš důsledný postup jejích nadřízených. Namítla, že plk. JUDr. T. informace o JUDr. Š. neověřoval z důvěryhodných a relevantních zdrojů, což oproti sdělení Policejního prezidia zakládalo oprávněné pochybnosti příslušníka, neboť v údajích z několika zdrojů o JUDr. Š. byl rozpor, přičemž Plk. JUDr. T. odmítal žalobkyni předložit relevantní podklady. Nadřízená žalobkyně, mjr. Mgr. Bc. P., rovněž postupovala v rozporu s § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru, když své rozkazy či trvání na rozkazu nedala či zpočátku odmítala dát žalobkyni písemně. Žalobkyně tedy v rozhodné době konala jako věcně příslušná na základě sdělení Policejního prezidia ČR. Po dohodě se státním zástupcem MSZ žalobkyně znovu vyžádala zprávu Policejního prezidia ČR a Ministerstva vnitra ČR, které uvedlo v rozporu s předchozím sdělením, že podezřelý je policista v záloze, ve věci tak vzniklo podezření z nestandardního zařazení JUDr. Š. do záloh, kterou žalobkyně ze své funkce a postavení nemohla ověřit. Povinnost předat věc GIBS pro policistu vzniká v okamžiku, kdy se hodnověrně dozví, že prověřovaný je policistou, tato skutečnost však v době, kdy žalobkyně zahájila úkony trestního řízení a komunikovala se svými nadřízenými, nenastala, neboť měla k dispozici různé listiny, ze kterých vyplývaly protichůdné informace. Žalobkyně namítla, že správní orgán se nevypořádal s rozporu mezi zprávami Policejního prezidia ČR ze dne 27. 2. 2017 a ze dne 27. 10. 2017, zprávou Ministerstva vnitra ČR ze dne 20. 11. 2017 a úředním záznamem JUDr. T. ohledně zařazení JUDr. Š. v bezpečnostním sboru. Nevypořádal se ani s podezřením, že JUDr. Š. mohl být účelově zařazen zpět v bezpečnostním sboru na základě více trestních oznámení vůči jeho osobě. Správní orgán se dále nevypořádal s tvrzením JUDr. T., který do spisu nestandardně připojil záznam, že informaci ověřil na personálním odboru, a na základě toho uložil pokyn věc postoupit GIBS a posléze připojil i výhrůžku neuposlechnutím rozkazu. Správní orgán se dále nevypořádal s námitkou žalobkyně, že ve stejném období vykonávalo dozor také nad jinými trestními oznámeními proti JUDr. Š. prověrku zákonnosti přípravného řízení Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1, kdy žádná z těchto kauz nebyla předána GIBS a správní orgán tak nedoložil, zda byli ze stejného důvodu kázeňsky postiženi také policisté z nižší součástí KŘPA, kteří konali vůči JUDr. Š. jako věcně nepřislušní, nebo tak tomu bylo pouze u žalobkyně. Žalovaný pak nesprávně uvedl, že žalobkyně odmítla splnit pokyn k postoupení spisu, aniž by její jednání uvedl konkrétně a nezaměnitelně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

18. Žalobkyně v *osmém žalobním bodě* ohledně skutku 2) a 3) namítla, že ve výroku napadeného rozhodnutí je používána neurčitá terminologie a neurčité právní pojmy údajného protiprávního jednání žalobkyně, jako „*nedbale*“, „*nekvalitní a nahodilé provádění úkonů*“, „*nesystematický postup*“, „*opakované nerespektování pokynů*“, přičemž se jedná pouze o příliš obecné termíny, pod kterými si lze představit cokoliv a žalobkyně tedy neví, co se jí klade za vinu. Žalobkyně od roku 2016 marně žádala o organizační zajištění operativní části úkonů. Na první žádost žalobkyně reagovala Mgr. Pospíšilová tím, že jí přidělila další dva daňové spisy. Pokračování úkonů ve všech daňových kauzách neřešila přidělením jinému zpracovateli ani v době dlouhodobé pracovní neschopnosti žalobkyně. Poté co věc nepřevzalo NCOZ, udělilo MSZ žalobkyni pokyn, ať vyhodnotí dílčí skutek věci, vedený jako Černý a spol., současně jí státní zástupce JUDr. N. opakovaně volal, že vést trestní řízení nemá u dílčího útoku smysl. Jelikož se žalobkyně vyjádřila, že věc neodloží, přestal státní zástupce zcela komunikovat. Následně ve věci č. j. KRPA-493442/TČ-2016 začal JUDr. N. psát opakovaně přípisy, že žalobkyně neumí napsat kvalitně podnět k právní pomoci a spis jí odňal. O řešení závadové situace žádala žalobkyně vedoucí oddělení, která ji neřešila. Po odnětí věci byla žalobkyni udělena první negativní událost, jejíž prošetření ředitel KŘPA neumožnil. Kázeňské řízení, stejně jako trestní řízení, však bylo zahájeno účelově a je pokračující snahou vedení KŘPA žalobkyni zastrašit a úmyslně poškodit. Co se týče skutku 3), pokyn k vyhodnocení shromážděného spisového materiálu žalobkyně splnila, ačkoliv lhůta byla promeškána o jeden den, když den předtím státní zástupce obdržel vyhodnocení celé věci (spis měl k tomu datu 16 šanonů), tudíž dozorovému státnímu zástupci byl záznam dle § 158/3 trestního řádu ze dne 29. 1. 2018 prokazatelně předložen.
19. C) Překročení zákonem stanovených mezí správního uvážení:
20. V *devátém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že zásadním nedostatkem ve správním uvážení žalovaného je nedostatek diferenciací mezi rozkazem a pokynem, kdy se v jejím případě nejednalo o rozkaz, nýbrž o pokyn, a žalovaný tak překročil meze správního uvážení, pokud rozhodnutí o kázeňském řízení odůvodňuje neuposlechnutím rozkazu. Rozkazem je podle žalobkyně ústní či písemný projev nadřízeného, jímž se ukládá příkaz či nařízení (např. v rámci ozbrojeného sboru vydat rozkaz k útoku, útočit, povel, splnit rozkaz atd.), zatímco pokyn je instrukce, na základě které má podřízený jednat podle pokynu nadřízených (většinou se jedná o organizační pokyny).
21. D) Absence materiální stránky kázeňského přestupku:
22. V *desátém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že její jednání u všech třech skutků není společensky škodlivé ani nebezpečné, nejedná se tedy o kázeňská provinění a není proto nutné jejich projednání v kázeňském řízení. U skutku 1 jednala žalobkyně v dobré víře ve sdělení Policejního prezidia, že JUDr. Š. není evidován v žádném útvaru policie. U skutku 2 se jednalo o vypracování podkladů k mezinárodní právní pomoci se Spolkovou republikou Německo, kdy se jednalo o složitou a nestandardní záležitost, která podle trestního řádu a zákona o mezinárodní justiční spolupráci patří výhradně do gesce krajského (Městského) státního zastupitelství, zadání a požadavky státního zástupce vůči žalobkyni byly tudíž nepřiměřené. Navíc po odnětí spisu již státní zástupce podnět k právní pomoci nevyžadoval, kdy věc obratem odložil kpt. Z. dle § 159a/1 trestního řádu, ačkoliv takový postup vylučovaly chybějící doklady z jiného členského státu a charakter

oznámení. U skutku 3 kázeňské odsouzení stojí na nekonkrétních a vágních výtkách, že žalobkyně údajně nejednala svědomitě, nestranně, místo toho jednala nesystematicky, nedostatečně fundovaně apod. Žalobkyně je však přesvědčena, že pracuje svědomitě a je spolehlivá, o čemž svědčí i skutečnost, že doposud nebyla nikdy kázeňsky trestána. Pokud je žalobkyni vytýkáno překročení lhůty k předložení žádosti o prodloužení lhůty, jednalo se pak pouze o jediný den. Trestní věc týkající se skutku 3 byla též odložena podle § 159a trestního řádu. Žalovaný dále nevzal v úvahu, že podle čl. 2 odst. 2 pokynu policejního prezidenta č. 102/2013 odpovídají za činnost podřízených pracovníků při plnění úkolů v trestním řízení jejich vedoucí pracovníci. Odpovědnost vedoucích pracovníků za kontrolu a dohled nad svými podřízenými vyplývá rovněž z ustanovení čl. 3 odst. 1 písm. h) tohoto pokynu.

23. E) Nenaplnění subjektivní stránky kázeňského přestupku:

24. V *jedenáctém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že u všech tří skutků se správní orgán nejen nevypořádal se zaviněním, nýbrž subjektivní stránku kázeňského přestupku vůbec neřešil, není tedy zřejmé, jakou formou se měla kázeňského přestupku dopustit. Naplnění jednoho ze základních znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku, a to subjektivní stránky, nebylo tedy prokázáno. Důkazy, podle nichž byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku, nepostavily najisto, že žalobkyně naplnila všechny znaky kázeňského přestupku včetně subjektivní stránky, úvaha žalovaného tak není založena na úplném posouzení subjektivní stránky kázeňského přestupku.

25. F) Nepřiměřeně přísná sankce:

26. Ve *dvanáctém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že sankce, kterou žalovaný žalobkyni udělil, je nepřiměřeně přísná, přičemž společenská nebezpečnost předmětných přestupků je zanedbatelná. Žalovaný při ukládání trestu nepřihlédl k povaze a k okolnostem spáchání kázeňského přestupku. Žalobkyně má za to, že k její nápravě by vedlo i samotné projednání kázeňského přestupku, byly tak dány podmínky pro upuštění od uložení kázeňského trestu, popřípadě písemné napomenutí. Žalovaný rovněž nepřihlédl k dosavadní bezúhonnosti žalobkyně a také k tomu, že jednáním nezpůsobila žádnou škodu. Navíc v řízení před správním orgánem prvního stupně byl mjr. Holubem navrhován mírnější trest.

27. G) Překročení prekluzivní lhůty pro uložení kázeňského trestu:

28. Ve *třináctém žalobním bodě* žalobkyně namítla, že žalovaný porušil § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, neboť nedošlo k uložení kázeňského přestupku do jednoho roku od dne jeho spáchání, přičemž prověřování žalobkyně ze strany GIBS tuto lhůtu k uložení sankce nestaví.

29. Žalobkyně s ohledem vše shora uvedené navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobě

30. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 3. 4. 2019 nejprve shrnul průběh předchozího správního řízení, poté se vyjádřil k jednotlivým žalobním námitkám žalobkyně.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

31. Žalovaný k *prvnímu žalobnímu bodu* uvedl, že lhůta podle § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru je lhůtou pořádkovou, její překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí. Kázeňské řízení navíc bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, nikoliv na základě podání žalobkyně. Konstatoval, že během řízení byla dodržena specifika kázeňského řízení uvedená v § 186 zákona o služebním poměru a kázeňský trest byl uložen ve lhůtě stanovené v § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, tedy do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno neprodleně poté, co bylo vydáno rozhodnutí o odvolání žalobkyně proti usnesení služebního funkcionáře ze dne 11. 5. 2018, č. j. KRPA-60227-51/ČJ-2018-0000ZT, kterým bylo rozhodováno o námitce podjatosti směřující na osobu pověřenou provedením úkonů kázeňského řízení. Žalovaný uvedl, že podle § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů od dne jeho podání. Odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí bylo podáno dne 11. 9. 2018, napadené rozhodnutí o odvolání bylo vydáno dne 5. 11. 2018 a žalobkyni doručeno dne 9. 11. 2018, tedy do 60 dnů od podání odvolání. Z popsaného průběhu řízení nevyplývá, že by byly správní orgány nečinné a že by svým postupem způsobily v řízení průtahy.
32. Žalovaný k *druhému žalobnímu bodu* uvedl, že dne 8. 3. 2018 se uskutečnilo neformální jednání, které s žalobkyní vedl služební funkcionář, na němž měl snahu řešit její problémy. Služební funkcionář tím reagoval na námitky žalobkyně týkající se výkonu služby a chování jejích nadřízených, dále na přípisy státního zástupce ve věcech, které zpracovávala a na skutečnost, že mu z GIBS byla odevzdána dle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu ke kázeňskému projednání s žalobkyní věc vedená pod č. j. GI-4779-27/TČ-2017-842011. Neformálnímu jednání byla přítomna též vedoucí oddělení psychologických služeb odboru personálního, která žalobkyni mohla seznámit s možnostmi pracoviště a případně žalobkyni nabídnout odbornou pomoc, přičemž takový postup byl v souladu s § 77 odst. 11 zákona o služebním poměru. V době jednání však nebylo s žalobkyní žádné řízení vedeno. Dle záznamu ze dne 8. 3. 2018, č. j. KPRA-94773-1/ČJ-2018-0000ZT, seznámil služební funkcionář žalobkyni s důvodem neformálního jednání i s účastí vedoucí oddělení psychologických služeb a zmínil i skutečnost, že z GIBS mu byl odevzdán ke kázeňskému projednání spisový materiál, v rámci kterého byla prověřována pro podezření z neuposlechnutí rozkazu a sdělil jí, že v této věci bude zahajovat kázeňské řízení. Žalovaný konstatoval, že § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru uvádí, že řízení je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru. I když zákon nepředepisuje formu úkonu a jeho obsahové náležitosti, úkon musí být učiněn natolik srozumitelně, aby účastníku řízení bylo jednoznačně zřejmé, že se jedná o zahájení řízení v konkrétní věci. Obzvláště důležité je to v případě kázeňského řízení, kdy od samého počátku má být účastníku řízení známo, v jakém konkrétním jednání je spatřováno podezření ze spáchání kázeňského přestupku, tedy aby od počátku řízení až do jeho skončení byla zachována tzv. totožnost skutku. K tomu žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2014, č. j. 5 Ad 20/2010 - 48. Vzhledem k těmto skutečnostem žalovaný označil za den zahájení kázeňského řízení 9. 3. 2018 s tím, že jeho účinky nastaly dne 13. 3. 2018, kdy bylo oznámení doručeno žalobkyni.
33. Ke *třetímu žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že dne 21. 9. 2018 mu bylo doručeno e-mailové podání žalobkyně, v němž požádala „urgentně a opakovaně, o zastoupení Konfederace

odborových organizací bezpečnostních sborů, IČ: 06953492 v poradní komisi ředitele Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy.“. Na podání reagoval žalovaný dne 25. 9. 2018, kdy žalobkyni informoval, že doposud nemá informaci, že by v rámci KŘP HMP působila KOOBS, ani kdo by ji měl zastupovat, či jejím jménem vystupovat, a proto nemůže žádosti vyhovět. Poradní komise služebního funkcionáře je upravena v § 194 zákona o služebním poměru a zřízena rozkazem ředitele KŘP HMP č. 88/2009 ze dne 21. 4. 2009. Podle § 198 odst. 1 písm. h) zákona o služebním poměru je odborová organizace, která působí v bezpečnostním sboru, oprávněna být zúčastněna v hodnotících a poradních orgánech služebního funkcionáře. Zákon o služebním poměru však neřeší, jaké podmínky musí být splněny, aby byla odborová organizace uznána za organizaci působící v bezpečnostním sboru, resp. kdy a za jakých podmínek odborové organizaci vznikají oprávnění, která jí přiznává zákon o služebním poměru. Nejblíže k zákonu o služebním poměru, který se touto otázkou zabývá, je zákon č. 234/2014 Sb., o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), který v § 133 odst. 1 uvádí, že „*Odborová organizace působí ve služebním úřadu a má právo jednat, jen jestliže je k tomu oprávněna podle stanov a alespoň 3 její členové vykonávají ve služebním úřadu službu ve služebním poměru.*“, a v § 133 odst. 2 stanoví, že „*Oprávnění odborové organizace ve služebním úřadu vznikají dnem následujícím po dni, kdy služebnímu orgánu oznámila, že splňuje podmínky podle odstavce 1; přestane-li odborová organizace tyto podmínky splňovat, je povinna to služebnímu orgánu bez zbytečného odkladu oznámit.*“. Obdobná ustanovení jsou obsažena též v předpisu soukromého práva – v § 286 odst. 3 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Z veřejně dostupného rejstříku žalovaný zjistil, že Konfederace odborových organizací bezpečnostních sborů z. s., IČO: 06953942, byla zapsána do spolkového rejstříku vedeného Krajským soudem v Plzni v oddíl L., vložka 8411, dne 10. 3. 2018 a byla založena dne 9. 3. 2018. Jak vyplývá ze stanov odborové organizace, jejím řádným členem je právnická osoba, která je spolkem ve smyslu § 214 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“), zároveň odborovou organizací dle § 3025 občanského zákoníku, a byla přijata za člena rozhodnutím příslušného orgánu KOOBS. V době, kdy bylo řešeno odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, žalovaný nedisponoval relevantní informací, že by v rámci KŘP HMP odborová organizace KOOBS působila. Ze strany KOOBS nebyly učiněny žádné kroky, které předpokládá § 133 zákona o státní službě, či jiná opatření, ze kterých by bylo pro žalovaného patrné, že v rámci KŘP HMP taková odborová organizace působí. Dne 7. 12. 2018 byl do spolkového rejstříku vedeného Městským soudem v Praze, oddíl L, vložka 71099, zapsán spolek s názvem „*Krajské odborové organizace bezpečnostních sborů Praha a Ústí nad Labem z. s.*“, IČO: 07631910, který po zápisu do spolkového rejstříku informoval o svém vzniku a působení v rámci KŘP HMP ředitele tohoto krajského ředitelství. Jak vyplývá z internetových stránek KOOBS, je tento spolek jejím členem. Z těchto skutečností vyplývá, že KOOBS v době, kdy bylo rozhodováno o odvolání žalobkyně proti prvostupňovému rozhodnutí, nebyla odborovou organizací, která by působila v rámci KŘP HMP a které by náležela oprávnění stanovená v § 198 zákona o služebním poměru.

34. Žalovaný ke *čtvrtému žalobnímu bodu* uvedl, že ve vyjádření ze dne 3. 4. 2018 se žalobkyně vyjadřuje k řadě kauz, které s kázeňským řízením nesouvisí. Podání bylo vyhodnoceno ve vztahu ke všem případům, které žalobkyně zmiňuje, byly zpracovány úřední záznamy, které byly doloženy příslušnými spisovými materiály, které jsou ve vyjádření zmíněny (k tomu odkázal na správní spis, svazek 1., č. l. 321 - 322, a svazek 2., č. l. 323 - 449). Ve vyjádření ze dne 10. 4. 2018 se žalobkyně vyjádřila ke všem skutkům a uvedla, že zahájení

řízení bylo nedůvodné. Dne 23. 4. 2018 zaslala žalobkyně doplnění vyjádření ke kázeňskému řízení, kde se vyjadřuje k materiálům, kterými služební funkcionář reagoval na předcházející vyjádření, kdy do spisového materiálu zařadil i písemnosti z jiných spisových materiálů, nesouvisejících se skutky, pro které se řízení vedlo, ale se kterými žalobkyně během řízení argumentovala. Dne 23. 3. 2018 žalobkyně navrhla doplnit dokazování o výsledcích 12 svědků, aniž uvedla, k čemu by se svědci měli vyjádřit. K doplnění došlo dne 24. 4. 2018 při ústním jednání, kde uvedla skutečnosti, ke kterým by se tito svědci měli vyjádřit, a to kpt. Mgr. M. B. – k dalšímu postupu u skutku č. 3, kpt. Mgr. T. H. – k postupu u skutku č. 3, kpt. Bc. M. J. – k chování přímé nadřízené, plk. Mgr. Ing. M. K. – k zajištění podmínek na pracovišti, JUDr. M. K. – k společnému postupu ohledně skutku č. 3, Mgr. J. L. – k postupu ve věci NOSP ČR, Mgr. P. L. – k postupu u skutku č. 3, mjr. Mgr. D. P. – přímá nadřízená, k zajištění podmínek služby na pracovišti, plk. JUDr. I. S. – k věci šikanózního podání na JUDr. A. Š., JUDr. O. Š. – k pokynům MSZ ohledně ukončení prověřování GIBS, plk. JUDr. J. T. – k jeho jednání ve věci NOSP ČR a služební komunikace, Mgr. M. V. – zpracovatel finanční správy, ohledně výpovědi ke skutku č. 3, JUDr. J. J. – k činnosti OVK ve věci podnětů a stížnosti kpt. Mgr. A. Těmto návrhům nebylo při ústním jednání konaném dne 24. 4. 2018 vyhověno s tím, že stav věci je pro rozhodnutí služební funkcionáře dostatečně objasněn. Žalovaný konstatoval, že služební funkcionář se v prvostupňovém rozhodnutí velmi podrobně zabýval celým kázeňským řízením, všemi vyjádřeními žalobkyně, důvody, které ho vedly k tomu, že neprovedl navrhované výsledky svědků, včetně osob, které daly podnět k zahájení řízení, zhodnotil všechny shromážděné materiály a uvedl, z čeho vycházel při svém rozhodování a jakými úvahami byl veden. Stejně tak se celým kázeňským řízením a námitkami a návrhy žalobkyně podrobně zabýval i žalovaný v napadeném rozhodnutí.

35. K *pátému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že podle § 186 odst. 3 zákona o služebním poměru sice služební funkcionář vyslechne také osobu, která podala podnět k zahájení řízení, avšak služební funkcionář výsledkem provést nemusí, není-li to nezbytné k uplatnění práv příslušníka, o jehož kázeňském přestupku nebo o jednání, které má znaky přestupku, se vede řízení. Podnětem k zahájení řízení ve věcech služební poměru o kázeňském přestupku byl spisový materiál GIBS a materiály státního zástupce MSZ v Praze, přičemž služební funkcionář se v prvostupňovém rozhodnutí těmito skutečnostmi podrobně zabýval.
36. K *šestému žalobnímu bodu* žalovaný ohledně zásady kontradiktornosti uvedl, že řízení ve věcech služební poměru není řízením soudním a není řízením sporným, služební funkcionář je subjektem tohoto řízení, avšak není účastníkem, jeho rozhodování je považováno za akt orgánu veřejné moci. Žalovaný k tomu odkázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 11. 1993, sp. zn. II. ÚS 75/93, či jeho usnesení ze dne 24. 2. 1999, sp. zn. I. ÚS 505/98.
37. K *sedmému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že GIBS je příslušná konat ve věcech příslušníků Policie ČR a dalších bezpečnostních sborů, bez ohledu na to, kde je příslušník zařazen, či zda je v činné službě nebo v zálohách, musí se jednat o příslušníka PČR či jiného bezpečnostního sboru, kterému trvá služební poměr. Je-li dána příslušnost k řízení GIBS, musí jiný policejní orgán GIBS vyrozumět, věc jí předat a sám je oprávněn provést pouze neodkladné a neopakovatelné úkony. Žalovaný konstatoval, že v písemnosti Kanceláře policejního prezidenta ze dne 27. 2. 2017, č. j. PPR-5527-4/ČJ-2017-990140, není

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

uvedeno, že by JUDr. M. Š. nebyl ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, uvedená písemnost naopak potvrzuje existenci služebního poměru příslušníka. Při ústním jednání konaném dne 24. 4. 2018 žalobkyně předložila materiály, které měly potvrzovat, že pplk. JUDr. Š., předseda NOSP, nespadá v trestním řízení do pravomoci GIBS, přitom většina předložených materiálů byla již založena ve spisovém materiálu. V žádné z uvedených písemností není potvrzeno, že by JUDr. Š. nebyl příslušníkem PČR a jednotlivé písemnosti ať si ve své podstatě neodporují a reagují na dotazy tak, jak byly položeny. Z poslední písemnosti vydané Policejní akademií ČR v Praze, která byla předložena až po vydání napadeného rozhodnutí, je zřejmé, že jmenovaný je zařazen do neplacené zálohy, a dále, že mezi ním a Policejní akademií ČR není od doby zařazení do neplacené zálohy žádný právní vztah, s výjimkou kázeňských řízení. K tomu žalovaný odkázal na § 4 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o polici“), ze kterého vyplývá, že ministr vnitra může povolat policisty k plnění úkolů nejen Ministerstva vnitra ČR, ale i v Policejní akademii ČR nebo ve škole anebo školském zařízení, které nejsou organizační částí policie, takto povolaný příslušník zůstává ve služebním poměru příslušníka Policie ČR, ale působí mimo její strukturu. Pokud si žalobkyně obsah zmíněných materiálů vykládala jako potvrzení neexistence služebního poměru, jednalo se o nesprávnou interpretaci. Osoba zařazená v záloze neplacené je stále ve služebním poměru příslušníka příslušného bezpečnostního sboru, není však ustanovena na konkrétním služebním místě, nenáleží jí služební příjem apod., ale má stále svého služebního funkcionáře – většinou to bývá ten, který rozhodoval o zařazení do příslušné zálohy – který by v době zařazení do neplacené zálohy rozhodoval např. v kázeňském řízení o jednání, které má znaky přestupku nebo o žádosti příslušníka o vynětí ze zálohy. Vedoucí OHK SKPV KŘP HMP se správně obrátil na personální odbor, který mu mohl takovou informaci zjistit a poskytnout, a zjišťoval fakt, který byl důležitý pro určení věcné příslušnosti policejního orgánu – tj. zda konkrétní osoba je policistou ve služebním poměru, což žalobkyně po celou dobu – tj. od července 2017 do konce října 2017, kdy měla spis přidělený ke zpracování, neučinila, ač všechny skutečnosti, kterými žalobkyně argumentuje, nasvědčovaly tomu, že předseda NOSP je policistou ve služebním poměru (viz úřední záznam vedoucího OHK SKPV KŘP HMP ze dne 26. 10. 2017, č. j.: KRPA-260772-39/TČ-2017-000092-ABU, správní spis, svazek 1., č. l. 120). Žalobkyně pak žádné konkrétní kauzy, které by se týkaly předsedy NOSP, které by dozorovalo Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1, neuvedla, a tyto skutečnosti nevyplývají ani z celého spisového materiálu. Žalovaný upozornil, že pokud jde o existenci služebního poměru předsedy NOSP, pplk. JUDr. M. Š., je možné tuto skutečnost považovat v rámci policie za obecně známou, neboť je velmi často prezentován v médiích i na internetu se svým hodnostním označením a v oficiálním telefonním seznamu Policie ČR v informačním systému E-SIAŘ je uveden s hodnostním označením, se služebními telefony, služební internetovou a intranetovou adresou a s pracovní náplní „*Předseda Nezávislého odborového svazu Policie České republiky*“.

38. K osmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že skutky 2) a 3) byly v rozhodnutí služebních funkcionářů popsány dostatečně určitě, tak aby nemohly být zaměněny s jiným jednáním, a zcela jednoznačně z nich vyplývá, jakým jednáním žalobkyně porušila služební povinnost a co je jí kladeno za vinu. Materiály, na základě kterých služební funkcionář rozhodoval, jsou součástí správního spisu. Mimo jiné do správního spisu založil i „*Záznam o kontrole zaměřené na zatíženost zpracovatelů trestních spisů, kvalitu trestního řízení a úroveň řídicí a kontrolní činnosti vedoucích pracovníků*“, který byl zpracován dne 27. 2. 2018 pod č.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

j. PPR-35189-30/ČJ-2017-990340 Úřadem SKPV PP ČR, přičemž kontrola byla vyžádána v souvislosti s dalšími podáními žalobkyně ředitelem KŘP HMP, avšak námitky žalobkyně směřující na její nadřízené nepotvrdila (viz správní spis, svazek 2., č. l. 386-410).

39. K *devátému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že obsahem pojmu rozkaz se zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 117/2016 - 25, z něhož vyplývá, že za splnění uvedených podmínek naplní pokyn nadřízeného znaky rozkazu. Dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 3 Ads 58/2011 - 61, v němž je rozkaz nadřízeného srovnáván s pokynem zaměstnavatele. Žalovaný konstatoval, že žalobkyni byly ve věci evidované pod č. j. KRPA-260772/TČ-2017-000092-ABU vydány nadřízenými – zástupcem vedoucího OHK SKPV KŘP HMP, vedoucí 2. oddělení OHK SKPV KŘP HMP a vedoucím OHK SKPV KŘP HMP – pokyny k postoupení uvedeného spisového materiálu příslušnému policejnímu orgánu – GIBS. Pokyny byly jednoznačné, směřovaly k žalobkyni a ukládaly jí, jak má v konkrétní věci postupovat, přičemž souvisely s plněním úkolů Policie ČR, které jsou stanoveny v § 2 zákona o policii, tedy s trestním řízením, v němž žalobkyně prováděla úkony. Tyto pokyny vykazovaly znaky rozkazu a nebyly nezákonné.
40. K *desátému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu a z napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně v případě skutku 1) až 3) neplnila řádně a svědomitě své služební povinnosti vyplývající z trestního řádu a z interních aktů řízení, přičemž takové jednání je škodlivé a porušuje zákonem chráněný zájem, kdy v případě kázeňského přestupku je chráněným zájmem zájem na nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností ze strany příslušníka bezpečnostního sboru, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.
41. Žalovaný k *jedenáctému žalobnímu bodu* přisvědčil žalobkyni, že ve výroku prvostupňového rozhodnutí ani ve výroku napadeného rozhodnutí není forma zavinění uvedena. Služební funkcionář se však v prvostupňovém rozhodnutí zabýval jak skutkovou podstatou kázeňského přestupku, tak otázkou zavinění (viz str. 34 prvostupňového rozhodnutí), ale neuvedl jeho formu – zda jednání, pro které se řízení vedlo, bylo spácháno úmyslně či z nedbalosti. Nicméně z kontextu celého rozhodnutí vyplývá, že žalobkyně věděla, že svým jednáním může porušit služební povinnost, ale bez přiměřených důvodů spoléhala na to, že služební povinnost neporuší, a že tedy skutky 1) až 3) byly spáchány z nedbalosti.
42. Ke *dvanáctému žalobnímu bodu* žalovaný konstatoval, že služební funkcionář se podrobně zabýval otázkou kázeňského trestu (viz str. 36 prvostupňového rozhodnutí), kdy hodnotil, že se žalobkyně v krátké době dopustila tří kázeňských přestupků, přičemž všechny bezprostředně souvisely s vedením trestního řízení. Služební funkcionář dále přihlédl k tomu, že žalobkyně do září 2017 prováděla úkony trestního řízení v souladu s trestním řádem a vůči její osobě nebyly ze strany státních zástupců či nadřízených žádné zásadní připomínky. Přihlédl též k tomu, že žalobkyně nebyla dosud kázeňsky trestána a v posledních třech letech jí bylo uděleno 7 kázeňských odměn. Služební funkcionář též odůvodnil neuložení kázeňského trestu písemného napomenutí a s ohledem na závažnost jednání žalobkyně a všechny související skutečnosti, které popsal v prvostupňovém rozhodnutí, udělil žalobkyni kázeňský trest snížení základního tarifu o 10 % na dobu dvou měsíců.

43. Ke *třináctému žalobnímu bodu* žalovaný uvedl, že kázeňský trest byl žalobkyni uložen ve lhůtě stanovené v § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru, tedy do jednoho roku ode dne jeho spáchání. Doba spáchání skutku 1) je datována v období od 24. 10. 2017 do 26. 10. 2017, přičemž pro stejný skutek byly dne 4. 1. 2018 pod č. j. GI-4779-2/TČ-2017-842011 zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání přečinu dle § 375 odst. 1 trestního zákoníku, kterého se mohla dopustit žalobkyně. Dne 8. 2. 2018 pod č. j. GI-4779-27/TČ-2017-842011 byla celá věc podle § 159a odst. 1 písm. b) trestního řádu odevzdána ke kázeňskému projednání služebnímu funkcionáři. Do doby roční prekluzivní lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, roční prekluzivní lhůta pro uložení kázeňského trestu za skutek 1) tak uplynula dne 30. 11. 2018. Doba spáchání skutku 2) je datována v období od září 2017 do 04. 1. 2018, přičemž pro toto jednání nebylo vedeno trestní řízení. Doba spáchání skutku 3) je datována v období od listopadu 2017 do 12. 2. 2018, pro toto jednání také nebylo vedeno trestní řízení. Prvostupňové rozhodnutí služebního funkcionáře, kterým byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání kázeňského přestupku, a byl jí uložen kázeňský trest, bylo vydáno 23. 8. 2018 a doručeno jí bylo 27. 8. 2018. Napadené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno, bylo vydáno 5. 11. 2018 a žalobkyni doručeno 9. 11. 2018, kdy nabylo právní moci.
44. S ohledem na uvedené skutečnosti žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

V. Jednání před soudem

45. Při jednání před soudem zástupce žalobkyně setrval na podané žalobě, poukázal na vady řízení a porušení procesních práv žalobkyně, kdy správní orgán neprovedl navrhované výslechy svědků k otázce prověřování osoby obviněného M. Š., která byla důvodem žalobkyni vytýkaného jednání. Správní orgány vycházely z rozporuplných zpráv, bagatelizovaly šetření žalobkyně u Policejní akademie a u skutků 2) a 3) vytýkaly žalobkyni nesvědomitý přístup ke zpracování trestních věcí, které však byly stejně následně odloženy. S odkazem na žalobu a ústní jednání poukázal na to, že nebyla naplněna subjektivní stránka kázeňského přestupku. Zástupce žalobce při jednání předložil kopii str. 51 ze správního spisu, z něhož vyplývá, že pokyny nadřízených byly splněny.
46. Zástupce žalovaného se s omluvou a s poukazem na nenadálé překážky (nehodu) v dopravě dostavil až na závěr jednání a účastnil se vyhlášení rozsudku.
47. Soud při jednání neprovedl dokazování listinami navrženými v podané žalobě ani listinou předloženou při ústním jednání, která je soupisem pokynů nadřízených žalobkyně a jejím postojem k těmto pokynům od data 29. 11. 2017, neboť měl za to, že shromážděný spisový materiál žalovaného postačuje k rozhodnutí soudu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

48. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů, přičemž vycházel dle § 75 odst. 2 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

49. Soud nejprve uvažuje, jaké žalobní námitky žalobkyně považuje za přednostní k vypořádání v tom směru, že by mohly mít vliv či vzbudit pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí. Jsou to především námitky prekluze pro uložení kázeňského trestu, které žalobkyně uplatnila až v podané žalobě (ad G) - 13. žalobní bod), námitky nejasnosti a neúplnosti skutkových zjištění u skutku 1) (ad B) žalobní body 7-8), k čemuž se váží další námitky procesních pochybení včetně neprovedení výsledků navržených svědků, námitky absence materiální stránky kázeňského přestupku u skutků 1) a 2) (ad D)- 10. žalobní bod) a nevypořádání subjektivní stránky kázeňského přestupku – formy zavinění či nedbalosti (ad E) - 11. žalobní bod). Teprve až po vypořádání námitek vztahujících se ke skutkovému stavu věci by bylo možné přezkoumat důvodnost námitek ostatních, týkajících se mezi správního uvážení a nepřiměřeného kázeňského opatření (Ad F) -12. žalobní bod), případně (ad C) – 9. žalobní bod), není-li tento bod relevantní již z hlediska skutkové podstaty přestupků).
50. Ač žalobkyně namítla uplynutí prekluzivní lhůty k uložení kázeňského trestu až v podané žalobě a neuvedla žádné konkrétní okolnosti, pro které je toho názoru, že trestnost kázeňského provinění ve vztahu ke každému ze skutků zanikla a kdy se tak stalo, a žalovaný se k této námitce mohl vyjádřit až ve vyjádření k žalobě, městský soud byl povinen se touto námitkou zabývat, neboť správní soudy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přihlíží k prekluzi práva z úřední povinnosti, t. j. dokonce i v případech, kdy žalobce takovou námitku v žalobě neuplatní (srov. např. náleží Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 1464/2007).
51. Podle § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru ve znění platném v rozhodné době kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Do běhu této lhůty se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení, soudní řízení správní nebo řízení o přestupku.
52. V daném případě je tedy nezbytné stanovit, odkdy počala běžet prekluzivní lhůta 1 roku, tj. kdy u každého ze skutků došlo k jeho spáchání a kdy došlo k pravomocnému uložení kázeňského trestu. Kázeňský trest byl žalobkyni uložen napadeným rozhodnutím ze dne 5. 11. 2018, které bylo žalobkyni doručeno dne 9. 11. 2018 a v tento den nabylo právní moci. Při aplikaci ust. § 186 odst. 10 zákona o služebním poměru by prekluzivní lhůta musela začít běžet nejméně od 9. 11. 2017. K tomuto datu je tedy dle názoru soudu nezbytné vztáhnout dobu spáchání jednotlivých skutků 1), 2) a 3), neboť kázeňský trest za všechny tyto skutky byl uložen jediným rozhodnutím služebního funkcionáře ve znění jediného rozhodnutí žalovaného. Běh prekluzivní lhůty u skutku 1 je však modifikován během lhůty, po kterou bylo proti žalobkyni zahájeno trestní řízení pro podezření ze spáchání přečinu dle § 375 odst. 1 trestního zákoníku (dne 4. 1. 2018 do 8. 2. 2018).
53. To však neplatí pro skutky 2 a 3, u nichž, ostatně i dle přisvědčení žalovaným v jeho vyjádření k žalobě nebylo vedeno trestní řízení. Podle prvostupňového rozhodnutí a potažmo napadeného rozhodnutí se spáchání skutků 2 a 3 datuje v rozmezí nejméně od září 2017 do 4. 1. 2018 (skutek 2) a nejméně od (?) listopadu 2017 do 12. 2. 2018 (skutek 3). Vzhledem k tomu, že doba spáchání uvedených skutků se s během prekluzivní lhůty od 9. 11. 2017 prolíná jak časově, tak i povahově - dílčími akty jednání - nebylo možné, aby bez náležitého vymezení, která jednání a odkdy představují spáchání skutku 2) a která spáchání skutku 3), soud sám určil počátek běhu prekluzivní lhůty. Z napadeného rozhodnutí, ale

zejména z výroku rozhodnutí totiž není zřejmé, zda správní orgány obou stupňů u skutku 2) protiprávní jednání žalobkyně považovaly za trvající v navazujících jednáních – nedostatků a pochybení při zpracování podnětů státnímu zástupci ve dnech 13. 9., 5. 10., 8. 11. a 30. 11. 2017 či v dalším postupu žalobkyně k výtkám státního zástupce ze dne 14. 11., 4. 12. a 28. 12. 2017 nebo v těchto jednotlivých dílčích jednáních jako samostatných nebo zda spáchání skutku odvíjely až od záznamu státního zástupce o prověrce stavu řízení ze dne 4. 1. 2018, v němž státní zástupce shrnul a hodnotil postup žalobkyně jako nedostatečný, nesprávný s věcnými pochybeními, která znemožňují vypracování právní pomoci. Obdobně nejasné vymezení spáchání skutku pro účely určení počátku běhu prekluzivní lhůty lze seznat *v části* výroku prvostupňového rozhodnutí u skutku 3), kterého se žalobkyně, mimo jiná datovaná dílčí jednání – předložení trestního spisu a záznamu o zahájení úkonů dle trestního řádu v lednu 2018), měla dopustit neplněním povinností při prověřování trestní věci, zejména nerespektováním pokynů státního zástupce udělených v záznamu o prověrce stavu trestního řízení ze dne 1. 11. 2017 a nedbalým zpracováním spisového materiálu.

54. Pro účely běhu prekluzivní lhůty od spáchání jednotlivých skutků bylo tedy nezbytné časově a věcně vymezit, jaké určité skutky a zda trvající či dílčí samostatné, a to skutky spočívající v činnosti žalobkyně či v její reakci na pokyny státního zástupce spadají do období 1 roku před vydáním napadeného rozhodnutí a zda tím mohlo dojít k zániku trestnosti části těchto skutků, byť i za časově zanedbatelné období, nicméně neopominutelné ve správním trestání. U skutků 2) a 3) soud postrádá rovněž věcné vymezení v tom, od jakého chybného či nedbalého zpracování a postupu v trestních věcech již bylo nezbytné kvalifikovat jednání jako kázeňský přestupek a s jakou mírou zavinění, když popis jejího jednání se sestává z dílčích skutků navazujících buď na pokyny či výtky státního zástupce, přičemž není na městském soudu, aby sám hodnotil kvalitu postupů žalobkyně v trestní věci. Ty byly shrnuty v záznamech o prověrce státního zástupce a v hodnocení chyb žalobkyně, proto mělo být v kázeňském řízení konkrétně vymezeno, k jakému datu a jakým jednáním se žalobkyně kázeňského přestupku dopustila.
55. Vedle nedostatečného časového a věcného vymezení spáchání skutků 2) a 3) soud shledal důvody ke zrušení napadeného rozhodnutí i v nepřesném a ve srovnání s odůvodněním napadeného rozhodnutí rozporném *věcném* vymezení skutku 1, ačkoliv ve vztahu k tomuto skutku soud důvodnost námitek prekluze neshledal.
56. Vycházejí z části výroku pod bodem 1) prvostupňového rozhodnutí, je třeba rozlišit dvojí, správními orgány žalobkyni vytýkané jednání.
57. Žalobkyně byla ve výroku pod bodem 1) uznána vinnou jednak tím, že jako zpracovatelka trestní věci, týkající se daňové trestné činnosti policisty pplk. JUDr. M. Š. neprovedla pokyny nadřízených pracovníků OHK KPŘ specifikovaných ve výroku a udělovaných žalobkyni v období od 24. 10. 2017 do 26. 10. 2017. Následně je však také uvedeno, že v uvedené trestní věci nejméně od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení podle § 158 odst. 3 trestního řádu konala jako věcně nepřislušný policejní orgán, neboť řádně neověřila příslušnost podezřelé osoby k Policii České republiky. Uvedená jednání jsou následně právně zhodnocena jako porušení § 46 zákona o služebním poměru ve spojení s porušením ust. § 12 odst. 2 písm. b) a § 158 odst. 12 trestního řádu, a dále také jako

nerespektování pokynů nadřízených dle čl. 2 odst. 2 a 5 Pokynu policejního prezidenta č. 103/2013.

58. Prvně vytýkaná jednání se tedy datují ke konkrétní době dnů od 24. 10. do 26. 10. 2017 a jsou spojena s porušením spočívajícím v neprovedení pokynů jak 3 služebních funkcionářů nadřízených žalobkyni (vedoucího OHK, zástupce vedoucího OHK a vedoucí 2 odd. OHK) k postoupení trestní věci a spisu Generální inspekci policejních sborů (dále jen „GIBS“), tak i neprovedení pokynů státního zástupce za účelem posouzení věcné příslušnosti Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 1 k výkonu dozoru nad přípravým řízením. Dokumentace o tom je založena ve správním spise a reprodukována v prvostupňovém rozhodnutí včetně reakcí žalobkyně. Z této korespondence jsou zřejmé pochybnosti žalobkyně oproti přesvědčení nadřízených služebních funkcionářů o tom, že vedení trestního řízení náleží do pravomoci GIBS. Komunikace mezi nimi svědčí o neochotě žalobkyně k postoupení spisu, sice s vyjádřením, že pokyn vedoucího OHK ze dne 25. 10. 2017 provede, avšak vznáší výhrady, a dne 26. 10. 2017 žalobkyně odpovídá, že pokyny jsou v hrubém rozporu s příslušným ustanovením trestního řádu a jsou nezákonné, proto se dále řídí příslušným ustanovením služebního zákona. Další komunikace žalobkyně s vedoucími služebními funkcionáři v průběhu listopadu 2011 se odvíjela v rovině vzájemného posuzování, zda v této trestní věci obviněný M. Š. je či není zařazen v policejních složkách a z jakých podkladů toto vyplývá. Z podkladů řízení i z prvostupňového rozhodnutí vyplývá rozsáhlé prověřování jednání žalobkyně, vycházející i z výsledků jejích nadřízených a z vyjádření žalobkyně, z nichž vyplývá, že žalobkyně při svých pochybnostech o postavení obviněného M. Š. vycházela ze zprávy Policejního prezidia ze dne 27. 2. 2017, podle které obviněný M. Š. nebyl v době zahájení trestního řízení policistou, přičemž tento zdroj informací byl ze strany zpochybňován jako formální a nikoliv získané šetřením policejního orgánu, za které nebylo z neuvedených důvodů považováno ani osobní šetření žalobkyně dne 29. 8. 2017 na recepci u vstupu do Policejní akademie v seznamu pracovníků tamního pracoviště Policejního prezidia. Správní orgán 1. stupně, potažmo žalovaný považovali za opravdu relevantní a jistou informaci k zařazení obviněného M. Š. až informaci vedoucího OHK, který na základě šetření dne 25. 10. 2017 u vedoucího personálního odboru KŘP hl. m. Prahy zjistil, že obviněný M. Š. je policistou ve služebním poměru, což následně potvrdily i zprávy personálního odboru Policejního prezidia ze dne 27. 10. 2017 a 7. 11. 2017 poté, kdy již vůči žalobkyni byly učiněny pokyny k postoupení spisu.
59. Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů.
60. Podle § 158 odst. 12 trestního řádu ve znění platném v rozhodné době je-li při prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, zjištěno, že příslušnou k řízení je Generální inspekce bezpečnostních sborů, policejní orgán ji o předmětu šetření neprodleně vyrozumí a věc jí předá. Do doby, než Generální inspekce bezpečnostních sborů věc převezme, je policejní orgán oprávněn provádět pouze neodkladné a neopakovatelné úkony. Vznikne-li mezi policejním orgánem a Generální inspekcí bezpečnostních sborů spor o příslušnost, policejní orgán věc předloží k posouzení příslušnému státnímu zástupci. Jeho stanovisko je závazné. Ustanovení odstavce 11 se nepoužije.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

61. Podle § 12 odst. 2 písm. b) trestního řádu Generální inspekce bezpečnostních sborů v řízení o trestných činech příslušníků Policie České republiky, příslušníků Vězeňské služby České republiky, celníků anebo zaměstnanců České republiky zařazených k výkonu práce v Policii České republiky, nebo o trestných činech zaměstnanců České republiky zařazených k výkonu práce ve Vězeňské službě České republiky anebo v Celní správě České republiky, spáchaných v souvislosti s plněním jejich pracovních úkolů.
62. Podle čl. 2 Pokynu policejního prezidenta č. 103/2013, vedoucí pracovníci odpovídají za činnost podřízených policistů při plnění úkolů v trestním řízení, řídí a kontrolují jejich činnost, u závažnějších případů osobně organizují jejich práci a podle potřeby se sami podílejí na provádění úkonů trestního řízení. Jsou oprávněni dávat pokyny ke kvalitě a rozsahu dokazování; jejich pokyny nesmí být v rozporu s pokyny státního zástupce. Provádějí i potřebná opatření k odstranění nedostatků v práci policistů. Vedoucí pracovníci nižších organizačních článků policejních orgánů uplatňují kontrolní činnost zpravidla v rozsahu vstupní, průběžné a závěrečné kontroly trestních spisů (čl. 79b). O provedené kontrole zpracují záznam, který vytvoří prostřednictvím informačního systému ETŘ (tato povinnost nemusí být ve výjimečných případech a s přihlédnutím k povaze věci splněna).
63. Podle čl. 5 Pokynu policejního prezidenta č. 103/2013 vedoucí pracovníci služby kriminální policie a vyšetřování jsou za účelem odpovědnosti uložené v odstavci 2 oprávněni vyžadovat od policistů předložení informace o plánovaném postupu prověřování a vyšetřování a o provedení procesních úkonů a opatření. Současně jsou oprávněni vyhradit si písemnosti, které vždy schválí elektronicky prostřednictvím funkcionality „Podpisová kniha“ v informačním systému ETŘ⁷⁾, připojením uznávaného elektronického podpisu v informačním systému ETŘ^{7a)} nebo potvrdí svým vlastnoručním podpisem^{7b)}, případně doplní o své stanovisko (vyjma písemností uvedených v odstavci 4).
64. Povinnosti a oprávnění policistů, kteří plní úkoly na úseku trestního řízení jsou obsaženy i v čl. 2 odst. 1 uvedeného pokynu tak, že kromě zmíněné odpovědnosti vedoucích policistů jsou tímto pokynem stanoveny povinnosti i policistům, kteří plní úkoly v trestním řízení. Pokyn stanoví, že *„Policisté, kterým bylo přiděleno k vyřízení trestní oznámení nebo jiný podnět, jsou povinni urychleně činit veškeré úkony k objasnění věci tak, aby nedošlo k neodůvodněným průtahům v trestním řízení.“*, nebo podle čl. 25 odst. 3: *„Policejní orgán je povinen plnit pokyny státního zástupce i v případech, kdy státní zástupce sám koná vyšetřování nebo zkrácené přípravné řízení, nebo se osobně účastní prováděných procesních úkonů“*
65. Ze skutkových zjištění vyplývá, že žalobkyně skutečně v době od 24. 10. 2017 do 26. 10. 2017 (nikoliv od 29. 11. 2017, k němuž žalobkyně při jednání před soudem dokladovala splnění pokynů) tak, jak je jí vytýkáno, neplnila pokyny nadřízených, přičemž až dne 25. 10. 2017 bylo najisto zjištěno zařazení obviněného M. Š. ve struktuře Policie ČR, a tedy důvod k postoupení věci GIBS. To, co však dle názoru soudu poněkud modifikuje odpovědnost žalobkyně za nesplnění pokynů, kterou soud jinak nikterak nevyvrací, je skutečnost, že jednání žalobkyně bylo posuzováno pouze v intencích ust. § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru ve spojení s 158 odst. 12 trestního řádu, avšak nikoliv v tom podstatném, tj., z hlediska zákonem předepsaného postupu příslušníka policie v případě, že nesouhlasí s pokyny nadřízených, neboť to v daném případě z komunikace a skutkového průběhu udělování pokynů žalobkyni a jejího nesouhlasu s nimi, prokazatelně vyplývá.

66. Podle § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru je-li rozkaz vedoucího příslušníka ve zřejmém rozporu s právním předpisem, příslušník je povinen jej na tuto skutečnost upozornit. Jestliže vedoucí příslušník trvá na splnění rozkazu, příslušník je oprávněn žádat o jeho písemné vydání. Vedoucí příslušník je povinen žádosti vyhovět, umožňují-li to okolnosti výkonu služby. V případě, že to okolnosti výkonu služby neumožňují, učiní tak bez zbytečného odkladu poté, co tyto okolnosti pominou. Příslušník je povinen rozkaz splnit a oznámit tuto skutečnost bez zbytečného odkladu vedoucímu příslušníkovi toho, kdo takový rozkaz vydal.
67. Citované zákonné ustanovení upravuje postup pro případ, kdy příslušník nesouhlasí s rozkazy nadřízených, přičemž městský soud má ve smyslu § 46 odst. 1 a odpovědnosti vedoucích příslušníků dle Pokynu Policejního prezidenta č. 103/2013 za nepochybné, že pro účely řádného plnění služebních povinností byla žalobkyně povinna dbát pokynů svých nadřízených, byť neměly formu rozkazu. Zákon o služebním poměru pojem rozkazu nedefinuje a není stanovena ani jeho forma. Jako synonymum rozkazu jsou uváděna slova příkaz a nařízení (Pala, K., Všianský, J., Slovník českých synonym, Nakladatelství Lidové noviny, Praha, 2001). Rozkaz je možné též definovat jako ústní nebo písemný projev vůle, jímž se ukládá nějaký úkol, příkaz, nařízení (Slovník spisovné češtiny pro školu a veřejnost, Ústav pro jazyk český Akademie věd České republiky, <http://prirucka.ujc.cas.cz/?slovo=rozkaz>). Soud má a to, že ust. § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru se uplatní i na pokyny nadřízených služebních funkcionářů. Ustanovení § 46 odst. 2 má zajistit řádné a včasné plnění služebních povinností příslušníků v důsledku pokynů vedoucích příslušníků tak, aby nedocházelo ke kolizím či sporům – zde ve vedení trestního řízení a aby účelu tohoto řízení bylo dosaženo bez zbytečných průtahů a názorového přetahování. Správní orgány obou stupňů se tedy, posuzujíc vztah žalobkyně k uloženým pokynům, měly spíše než vyargumentováním, z jakých podkladů, zdrojů či šetření vyplývá či nevyplyvá přináležitost obviněného M. Š. k policejnímu sboru, zabývat tím, zda žalobkyně, ale nejen ona, ale i její nadřízení jednali v souladu s ust. § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru. To znamená, že měly popsat a posoudit, zda žalobkyně, případně kdy a jakým způsobem upozornila vedoucího příslušníka na to, že ten který pokyn je v dané situaci a za jakých okolností ve zřejmém rozporu s právním předpisem, případně, trval-li vedoucí příslušník na splnění pokynu, zda žádala o jeho písemné vydání a *zda v této fázi pokyn splnila* a oznámila tuto skutečnost nadřízenému příslušníkovi toho, kdo takový pokyn vydal. To již bez ohledu na to, zda souhlasila či nesouhlasila s vydaným pokynem. Dle náhledu soudu je právě tento služební postup vstupní branou pro to, aby mohl být spor o příslušnost GIBS vyřešen, neboť ust. § 158 odst. 12 ve větě třetí stanoví, že *vznikne-li mezi policejním orgánem a Generální inspekcí bezpečnostních sborů spor o příslušnost, policejní orgán věc předloží k posouzení příslušnému státnímu zástupci*. Spor o příslušnost mezi policejním orgánem a GIBS se tedy musí dostat ke státnímu zástupci, což se stane jedině tehdy, je-li GIBS o povaze řízení informována, což se stane postupem respektování pokynu vedoucího příslušníka dle § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru.
68. Na základě uvedeného má soud za to, že povaha protiprávního jednání žalobkyně neměla být posuzována toliko optikou skutkových zjištění soustředěných na (ne)zařazení obviněného M. Š. v policejních složkách, i když takové šetření bylo jistě souběžné a bylo podkladem pro vydání pokynů žalobkyni, ale z hlediska dodržení služebních postupů dle § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru za účelem naplnění ust. § 158 odst. 12 trestního řádu. Jednání žalobkyně mělo být posuzováno z hlediska dodržení postupu dle § 46 odst. 2

zákona o služebním poměru a stejně tak i z hlediska reakce nadřízených vedoucích funkcionářů, to vše směřující k tomu, aby se zpracovávaná trestní věc dostala ke GIBS a v případě konfliktu v kompetencích následně k příslušnému státnímu zástupci.

69. Uvedené neznamená, že by soud popíral porušení povinnosti žalobkyně splnit pokyny vedoucích pracovníků, jen modifikuje okamžik a povahu neplnění těchto povinností, totiž po zprocesování sporu o zákonnost pokynu. Soud si uvědomuje, že ust. § 46 odst. 2 zákona míří spíše na rozkazy, vydávané v celé škále různých služebních povinností, avšak považuje jeho použití za možné i v tomto v případě žalobkyně, jestliže okolnosti dané věci nevedly k rychlému a efektivnímu předložení sporu státnímu zástupci a přivodily takové ustrnutí v konfliktu mezi žalobkyní a jejími nadřízenými, že se celá záležitost rozšířila až do osobních výhrad a do oblasti pracovních vztahů a byla na úkor vedení přípravného řízení. Obejití ust. § 46 odst. 2 zákona o služebním poměru tak nedodává přesvědčivosti závěru správních orgánů o přímém porušení pokynů nadřízených, nebyl-li způsob porušení těchto pokynů v úplnosti ve smyslu zákonem předepsaného postupu zhodnocen. S ohledem na uvedené pak soud nemůže přistoupit na související námitky žalobkyně o neprovedení výsledků dalších svědků, které požadovala při jednání před žalovaným a které navrhla i v podané žalobě, týkají-li se tyto návrhy otázky šetření či zařazení osoby obviněného M. Š. v rámci struktury Policie ČR.
70. Soud následně neshledal za dostatečně podloženou tu část výroku 1) rozhodnutí o kázeňském přestupku, jehož spáchání mělo spočívat v tom, že žalobkyně nejméně od sepsání záznamu o zahájení úkonů trestního řízení konala jako věcně nepřislušný policejní orgán, neboť řádně neověřila příslušnost podezřelého M. Š. k Policii ČR. Takto posouzené jednání nemá oporu v podkladech správního spisu a v rozhodnutí služebního funkcionáře, neboť datum 13. 10. 2017 koresponduje s datem Záznamu o zahájení úkonů trestního řízení a s ohledem na šetření ohledně osoby podezřelého v té době (později obviněného) M. Š. a pokyny nadřízených žalobkyně z období až od 24. 10. – 26. 10. 2017 lze stěží dovodit, že již ke dni 13. 10. 2017 žalobkyně konala jako věcně nepřislušná, nebylo-li v té době zřejmé, zda jde o osobu podléhající řízení u GIBS. Žalobkyni mohlo být jen vytýkáno, že od této doby dostatečně neověřovala příslušnost osoby obviněného ke složkám Policie ČR, neboť výsledky svědků bylo zjištěno, že žalobkyně byla ještě před zahájením úkonů trestního řízení seznámena s domněnkami některých příslušníků (vedoucí 2. odd. OHK), že M. Š. je příslušníkem Policie ČR a že je třeba se zaměřit na prošetření věcné příslušnosti GIBS (zástupce vedoucího OHK). Správní orgány však ve svých rozhodnutích náležitě neodůvodnily, proč jednání žalobkyně od 13. 10. 2017 do 25. 10. 2017, kdy až bylo s jistotou zjištěno, že obviněný M. Š. je zařazen ve složkách Policie ČR, kvalifikovaly tak, že žalobkyně „konala jako věcně nepřislušný orgán, neboť řádně neověřila příslušnost podezřelé osoby k Policii ČR.“. Jestliže žalobkyně měla k dispozici určité zjištění, byť na základě neaktuální zprávy Policejního prezidia o osobě obviněného M. Š. a věc osobně ověřovala v seznámení Policejní akademie, přičemž se neobracela na příslušné personální oddělení či dle názoru správních orgánů neučinila efektivnější šetření v informačním systému policie, znamená to, že sice selhávala v potřebných úkonech směřujících ke zjištění skutečného osobního stavu obviněného M. Š., neznamená to však, že konala jako věcně nepřislušný orgán již od 13. 10. 2017, jestliže zákon v ust. § 158 odst. 12 zákona o služebním poměru upravuje předání věci GIBS až poté, kdy je při prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že byl spáchán trestný čin, zjištěno, že příslušnou k řízení je Generální inspekce bezpečnostních sborů. K tomu, aby žalobkyně mohla být postižena za to, že od 13. 10.

2017 (a v podstatě do 25. 10. 2017) konala jako věcně nepřislušný orgán, by muselo být náležitě zjištěno, že již v tomto období byly zcela zřejmě zjištěny skutečnosti, nasvědčující předložení věci GIBS. Výtku v tomto směru nelze spojovat či odůvodňovat s tím, že žalobkyně *nebyla věcně příslušná k vedení trestního řízení, jestliže náležitě neověřovala příslušnost podezřelé osoby k Policii ČR*. V uvedeném soud spatřuje nedostatečnou průkaznost dílčího jednání spočívajícího ve vedení trestního řízení žalobkyní jako věcně nepřislušného orgánu. Přitom zjištění její věcné nepřislušnosti po 25.10.2017 již dle rozhodnutí správních orgánů obou stupňů naplňovala skutek spočívající v neuposlechnutí pokynů nadřízených vedoucích příslušníků.

71. Uvedené neposouzení běhu prekluzivní lhůty u skutků 2) a 3) a vady výroku ve věcném vymezení protiprávního jednání žalobkyně mají vliv na rozhodnutí o kárném přestupku žalobkyně a mohou mít vliv i na uvážení o kárném opatření. Soud proto shledal důvodnost žalobních námitek uplatněných v žalobních bodech ad G), ad B) a ad E), týkajících se posouzení skutků a míry zavinění žalobkyně, s nimž je spojeno žalobní tvrzení žalobkyně ad D a ad F), mající vliv na úvahu o kárném opatření. Soud přisvědčuje i žalobním námitkám ohledně nedostatečně posouzené míry zavinění žalobkyně u jednotlivých skutků, zvláště proto, že je pochybné, zda se se správní orgány mírou zavinění žalobkyně vůbec zabývaly. Pochybnosti soudu vyplývají z rozporu mezi rozhodnutím správního orgánu 1. stupně, který u 1) a 3) skutku výslovně dovodil zavinění ve formě úmyslu, avšak žalovaný, aniž by tyto úvahy v napadeném rozhodnutí korigoval či se jimi blížeji zabýval, pak ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že skutky 1)-3) byly spáchány z nedbalosti. I tento rozpor v otázce, která může mít vliv na správní uvážení o kárném opatření, vedl soud k závěrům o oprávněnosti žalobních námitek pod bodem E).
72. Oproti uvedenému soud neshledal důvodnost podané žaloby ve většině procesních námitek uvedených žalobním bodu ad A) z následujících důvodů.
73. Ustanovení § 175 zákona o služebním poměru upravuje podání a jeho postoupení. Ust. § 175 odst. 1 zákona o služebním poměru stanoví, že účastník může učinit podání služebnímu funkcionáři, který je oprávněn ve věci rozhodnout. Dle ust. § 175 odst. 5 zákona o služebním poměru je služební funkcionář povinen rozhodnout o podání do 30 dnů a ve složitějších případech do 60 dnů od jeho doručení. Tato lhůta je lhůtou pořádkovou, její překročení samo o sobě nemůže vést k závěru o nezákonnosti procesního postupu či rozhodnutí. Kázeňské řízení nadto bylo zahájeno z podnětu bezpečnostního sboru, nikoliv na základě podání žalobkyně.
74. Podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání bez zbytečného odkladu, nejpozději do 90 dnů od dne jeho podání. Odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele KŘP HMP pro SKPV ve věcech služebního poměru č. 134/2018 ze dne 23. 8. 2018 bylo podáno dne 11. 9. 2018. Rozhodnutí ředitele KŘP HMP ve věcech kázeňských č. 199/2018, kterým bylo rozhodováno o uvedeném odvolání, bylo vydáno dne 5. 11. 2018 a žalobkyni doručeno dne 9. 11. 2018, tedy do 60 dnů od podání odvolání
75. Vzhledem k těmto skutečnostem je městský soud názoru, že správní orgán kázeňské řízení neodůvodněnými průtahy nezatížil.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

76. Ust. § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru uvádí, že řízení je zahájeno dnem, kdy služební funkcionář učiní první úkon vůči účastníku, jestliže se zahajuje řízení z podnětu bezpečnostního sboru. I když zákon nepředepisuje formu takového úkonu a jeho obsahové náležitosti, lze předpokládat a očekávat, že takový úkon musí být učiněn natolik srozumitelně, aby účastníku řízení bylo zcela jednoznačně zřejmé, že se jedná o zahájení řízení v konkrétní věci. Obzvláště důležité je to v případě kázeňského řízení, kdy od samého počátku má být účastníku řízení známo, v jakém konkrétním jednání je spatřováno podezření ze spáchání kázeňského přestupku, tedy aby od počátku řízení až do jeho skončení byla zachována tzv. totožnost skutku. Tento názor se opírá mimo jiné též o soudní rozhodnutí správních soudů - např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j.: 5 Ad 20/2010-48 ze dne 26. listopadu 2014.
77. Oznámení o zahájení řízení ve věcech služebního poměru pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru, které obsahuje popis jednání, která mohla naplnit skutkovou podstatu kázeňského přestupku, bylo vydáno příslušným služebním funkcionářem dne 9. 3. 2018. V rámci tohoto oznámení byla žalobkyně též poučena o svých právech a povinnostech ve smyslu ust. § 172 a § 174 zákona o služebním poměru. Též byla seznámena s tím, kdo je pověřen k provedení úkonů spojených s vedením tohoto řízení. Žalobkyně oznámení o zahájení řízení převzala osobně dne 13. 3. 2018, kdy jí současně byla poskytnuta kopie spisového materiálu – konkrétně č. listu 1 – 277.
78. Vzhledem k těmto skutečnostem je dnem zahájení kázeňského řízení den 9. 3. 2018 s tím, že jeho účinky nastaly dne 13. 3. 2018, kdy bylo oznámení doručeno žalobkyni
79. K namítanému porušení ustanovení § 198 odst. 1, písm. h) zákona o služebním poměru, podle kterého „Odborová organizace, která působí v bezpečnostním sboru, má právo na informace a na projednání záležitostí, které se týkají výkonu služby, a dále je oprávněna být zúčastněna v hodnotících a poradních orgánech služebního funkcionáře“, z kázeňského spisu a zejména z vyjádření žalovaného k časovým okolnostem vzniku odborové organizace vyplývá, že žalobkyně žádala o zastoupení Konfederace odborových organizací bezpečnostních sborů, v poradní komisi ředitele Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy v situaci, kdy již určitá odborová organizace byla založena a bez ohledu na informovanost žalovaného o jejím založení tedy nebyla do kázeňského řízení přizvána. Uvedené nemuselo, ale mohlo mít vliv na hodnocení jednání žalobkyně, avšak vzhledem k důvodům zrušení napadeného rozhodnutí tímto rozsudkem, je jen dílčím přistupujícím argumentem.
80. K námitce kontradiktornosti soud uvádí, že kontradiktornost je právní naukou považována za zásadu, která ovládá každé soudní řízení, a bývá označována za pojmový znak moderního soudního procesu, jehož nezbytným předpokladem je rovné postavení dvou procesních stran. Řízení ve věcech služebního poměru podle zákona o služebním poměru není řízením soudním a není řízením sporným. Služebním funkcionář rozhodující ve věci je subjektem tohoto řízení, ale není účastníkem řízení, a jeho rozhodování je považováno za akt orgánu veřejné moci.

VII. Závěr a náklady řízení

81. Na základě všech shora uvedených skutečností Městský soud v Praze podle § 78 odst. 1 s.ř.s. napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatečném časovém a věcném vymezení skutků pro účely posouzení běhu prekluzivní lhůty k zániku trestnosti a pro účely správní úvahy o míře zavinění a uložení kárného opatření. Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení.
82. Výrok o nákladech řízení je dán ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, a proto jí náleží náhrada nákladů řízení. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč dle § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Náklady právního zastoupení žalobkyně jsou dále tvořeny třemi paušálními částkami ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), a DPH, jehož je právní zástupce plátcem podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Ačkoli právní zástupce při jednání sdělil, že do tří dnů od jednání před soudem vyčíslí náklady zastoupení, ve stanovené lhůtě toto vyčíslení nedoložil, a proto soud stanovil výši nákladů dle úkonů právní služby s přihlédnutím k tomu, že sídlo právního zástupce je v Praze. Náklady na právní zastoupení tak včetně DPH činí 12 342 Kč.
83. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, činí 15 342 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. února 2022

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.